

Деймън!
Леденият вятър обви косата на Елена около лицето ѝ, прониза я през тънкия пуловер. Дъбовите листа се носеха сред вихрушката покрай редиците от гранитни надгробни плочи. Клоните на дърветата се люшкаха като обезумели. Ръцете ѝ бяха студени, устните и страните ѝ – вкочанени, но тя продължи да крещи право срещу вятъра.

– Деймън!

Лошото време бе демонстрация на неговата Сила, предназначена да я изплаши. Но не успя. Мисълта, че същата тази Сила се е обърнала срещу Стефан, събуждаше в нея прилив на гореща ярост, изгаряща гърдите ѝ въпреки леденостудения вихър. Ако Деймън бе направил нещо на Стефан, ако Деймън го бе наранил...

– Отговори ми, по дяволите! – изкрещя тя към дъбовете покрай оградата на гробището.

Едно изсъхнало дъбово листо прелетя над крака ѝ като сбръчкана кафява ръка, но отговор не последва. Над главата ѝ небето сивееше като мътно стъкло, сиво като надгробните паметници, заобикалящи я от всички страни. Елена усети как гневът и отчаянието сковават гърлото ѝ и безсилно отпусна рамене. Беше сгрешила. Деймън не беше тук. Беше сама с фучащия вятър.

Извърна се... и ахна.

Той стоеше зад нея, толкова близо, че когато се обърна дрехите ѝ го докоснаха. От толкова малко

разстояние би трябвало да усети приближаването на друго човешко същество, топлината на тялото му. Но Деймън, разбира се, не беше човешко същество.

Отдръпна се две крачки назад, преди да успее да се овладее. Инстинктите ѝ, кротували, докато крещеше сред бушуващия вятър, се надигнаха неудържимо в нея.

Тя стисна юмруци.

– Къде е Стефан?

Черните вежди на Деймън се смръщиха.

– Кой Стефан?

Момичето пристъпи към него и с все сила го зашлеви.

Нямаше намерение да го прави, а след това не можа да повярва, че го бе ударила. Но наистина го цапардоса здравата, с цялата си сила, тъй яко, че главата на Деймън се отметна настрани. Ръката я заболя. Остана скована, опитвайки се да си поеме дъх, без да го изпуска от очи.

Той беше облечен както когато го видя за пръв път – целия в черно. Ботуши от мека черна кожа, черни джинси, черен пуловер и черно кожено яке. И приличаше на Стефан. Не можеше да си обясни как не го е забелязала досега. Имаше същата черна коса, същата бледа кожа, същия смущаващ красив вид. Но косата му беше права, а не къдрава. Очите му бяха черни като среднощния мрак, а устата – жестока.

Той бавно извърна глава обратно към нея и тя видя бузата, зачервена от плесницата ѝ.

– Не ме лъжи – изрече тя с разтреперан глас. – Зная кой си ти. Зная *какво* си. Ти уби снощи господин Танър. А сега и Стефан е изчезнал.

– Нима?

– Знаеш, че е изчезнал!

Деймън се усмихна, усмивката му се стопи почти мигновено.

– Предупреждавам те. Ако го нараниш...

– И какво ще стане тогава? – попита той. – Какво ще направиш, Елена? Какво *можеш* да направиш срещу мен?

Тя замълча. Едва сега осъзна, че вятърът е стихнал. Всичко около тях бе мъртвешки притихнало, докато двамата стояха, неподвижни, в средата на някакъв огромен кръг на Силата. Сякаш всичко наоколо – и оловносивото небе, и дъбовете, и обагрените в тъмночервено корони на буковете, и самата земя бяха свързани с него, сякаш той бе изсмукал цялата Сила от тях. Стоеше с леко наклонена назад глава, а в бездънните му очи тлееше странна светлина.

– Не зная – прошепна тя, – но ще измисля нещо. Повярвай ми.

Той внезапно се разсмя, а сърцето на Елена подскочи и заби лудешки в гърдите ѝ. Господи, той беше красив. Всъщност красив бе прекалено слабо и безцветно определение. Както обикновено, смехът му секна само след миг, но въпреки сериозно стиснатите му устни, в очите му проблясваха весели искрици.

– Вярвам ти – рече той, вече успокоен, докато оглеждаше гробището. После пак се обърна към нея и протегна ръка. – Брат ми не те заслужава – додаде с небрежен тон.

Елена понечи да отблъсне ръката му, ала се спря. Не желаше отново да го докосва.

– Каж ми къде е той?

– По-късно, може би... но срещу определена цена. – Деймън дръпна ръката си и Елена забеляза, че и той носи сребърен пръстен с камък от лапис лазули, същия като пръстена на Стефан. Запомни това, напрегнато си заповяда тя. Това можеше да се окаже много важно.

– Брат ми – продължи той с небрежен тон, – е голям глупак. Стефан си мисли, че си слаба и лесна за мани-

пулиране, също като Катрин, защото външно толкова много приличаш на нея. Но той греша. Аз мога да доловя гнева ти дори от другия край на града. И сега го усещам – залива всичко като бялата светлина на слънцето над пустинята. Ти притежаваш много сила, Елена, дори и сега, докато си тук. Но можеш да станеш много по-силна...

Тя се вгледа в него. Не го разбираше, нито ѝ се хареса промяната на темата.

– Не зная за какво ми говориш. И какво общо има това със Стефан?

– Говоря ти за Силата, Елена. – Внезапно пристъпи по-близо до нея, с приковани в лицето ѝ очи. Сега гласът му прозвуча по-меко, но все така настойчиво. – Ти опита всичко друго, но нищо не те задоволи. Ти си момиче, което има всичко, ала винаги нещо остава недостижимо за теб. Нещо, което отчаяно искаш да притежаваш, но все ти се изплъзва. Тъкмо това ти предлагам, Елена. Сила. Вечен живот. И усещания, каквито никога преди това не си изпитвала.

Тогава тя *схвана* за какво ѝ говореше и в гърлото ѝ се надигна горчивина. Разтърси глава, потресена от ужас. За нищо на света нямаше да приеме това.

– Не.

– Защо не? – прошепна той. – Защо не опиташ, Елена? Бъди честна. Не е ли част от това, което желаш? – Черните му очи излъчваха такава горещина и настойчивост, че я омагьосаха и тя не можеше да отклони погледа си от тях. – Мога да събудя в теб желания, останали заспали през целия ти живот досега. Ти си достатъчно силна, за да живееш в мрака, за да властваш над него. Можеш да се превърнеш в кралицата на сенките. Защо не вземеш тази Сила, Елена? Позволи ми да ти я предам.

– Не – повтори тя и най-после успя да извърне очи от неговите. Не искаше повече да го гледа, нямаше да

му позволи да ѝ въздейства. Нямаше да му позволи да я накара да забрави... да я накара да забрави...

– Това е върховната тайна, Елена – неуморно продължаваше той. Гласът му бе станал гальовен, като пръстите му, докосващи гърлото ѝ. – Ще бъдеш щастлива както никога досега.

Имаше нещо ужасно важно, което сега тя на всяка цена трябваше да си припомни. Той използваше Силата, за да я накара да забрави, но тя не биваше да му позволява да я накара да забрави...

– И ще бъдем винаги заедно, ти и аз. – Студените му пръсти я погалиха отстрани по врата ѝ, плъзнаха се под яката на пуловера ѝ. – Само ние двамата, винаги.

Внезапно я прониза болка, когато пръстите му докоснаха двете малки рани на шията ѝ. Съзнанието ѝ мигом се проясни.

Да я накара да забрави... *Стефан*.

Това искаше той да изтласка от съзнанието ѝ. Споменът за Стефан, за зелените му очи, за усмивката му, зад която винаги прозираше неизказана тъга. Но нищо не можеше да прогони Стефан от мислите ѝ, не и след това, което бяха преживели. Отдръпна се от Деймън, отблъсна студените му пръсти. Погледна го право в очите.

– Вече съм намерила това, което искам – изрече със суров тон. – Както и този, с когото искам да бъда винаги.

Очите му заприличаха на бездънни черни дупки. Студен гняв пропълзя из въздуха между тях. Докато се взираше в тези очи, Елена неволно си представи кобра, готова да нападне, да ухапе смъртоносно.

– Не бъди глупава като брат ми – заговори той. – Иначе мога да започна и с теб да се държа по същия начин.

Сега вече момичето се изплаши не на шега. Не можеше да овладее страха. Студът я връхлиташе и вле-

деняваше костите ѝ. Вятърът отново се усили, клоните се разклатиха.

– Кажи ми, Деймън, къде е той?

– В този момент? Не зная. Не можеш ли поне за миг да престанеш да мислиш за него?

– Не! – Тя потръпна и косата ѝ отново се разпила върху лицето ѝ.

– И това ли е окончателният ти отговор за днес? Сигурна ли си, че искаш да играеш тази игра с мен, Елена? Последниците няма да бъдат безобидни.

– *Сигурна съм.* – Трябваше да го спре, преди отново да се опита да ѝ въздейства. – И ти не можеш да ме уплашиш, Деймън, не си ли го забелязал вече? В мига, в който Стефан ми каза какво си, какво си направил, ти изгуби властта, която можеше да имаш над мен. *Мразя* те. Отвращавах ме. И нищо повече не можеш да ми сториш, никога вече.

Лицето му се промени, чувствените му черти се изкривиха в смразяваща маска. Сега изглеждаше жесток и горчиво безпошаден. Засмя се дрезгаво, но този път смехът не секна.

– Нищо ли? Мога да направя *всичко* на теб и на тези, които обичаш. Нямах представа, на какво съм способен, Елена. Но ще научиш.

Отстъпи назад, а вятърът я прониза като нож. Зрението ѝ се замъгли, сякаш пред очите ѝ внезапно затанцуваха бляскави точки, изпълниха всичко наоколо.

– Зимата идва, Елена – процеди той. Сега гласът му звучеше съвсем ясно и по-смразяващо дори от воя на вятъра. – Най-безмилостният сезон. Но преди да настъпи ти ще научиш какво мога и какво не мога. Преди началото на зимата ти ще се присъединиш към мен. Ще бъдеш моя.

Бялата вихрушка я заслепи. Повече не можеше да вижда високата му черна фигура. Сега дори гласът му

бе заглъхнал. Елена притисна силно ръце към гърдите си и сведе глава, цялата трепереща. Прошепна:

– Стефан...

– О, и още нещо. – Гласът на Деймън отново се върна. – Преди малко ме попита за брат ми. Не си прави труда да го търсиш, Елена. Снощи го убих.

Главата ѝ рязко се повдигна, но нищо не видя, освен заслепяваща белота, която изгаряше носа и страните ѝ, слепваше клепачите ѝ. Чак тогава, когато усети фините зрънца, сипещи се по кожата ѝ, осъзна какво бяха – снежинки.

Първият сняг заваля на първи ноември. Високо над главата ѝ слънцето бе скрито от облаците.

2

Над безлюдното гробище надвисна странен здрач. Снегът замъгли очите на Елена, а вятърът вкочани тялото ѝ, все едно че бе нагазила в поток с ледено студена вода. Но въпреки това тя упорито продължи напред, като заобиколи към новото гробище и пое по пътя зад него. Според преценката ѝ мостът Уикъри трябваше да е някъде напред. Тъкмо натам се беше насочила.

Полицията беше открила изоставената кола на Стефан край Олд Крийк роуд. Това означаваше, че е слязъл от колата някъде между Дроунинг Крийк и гората. Елена се препъваше сред плевелите, с които бе обрасла пътеката през гробището, но не спираше да крачи напред, с приведена глава, притиснала ръце към гърдите си, защото тънкият пуловер не можеше да я предпази от пронизващия студ. Познаваше това гробище откакто се помнеше и можеше слепешком да намери пътя.

Когато прекоси моста, цялата трепереше от студ. Вече не валеше толкова силно, но вятърът бе станал по-остър. Пронизваше дрехите ѝ, сякаш бяха от хартия, и я оставяше без дъх.

Стефан, припомни си тя и пое на север по Олд Крийк роуд. Не повярва на това, което ѝ каза Деймън. Ако Стефан беше мъртъв, щеше да го *усети*. Той беше жив, някъде там и тя трябваше да го намери. Можеше да е навсякъде сред тази бяла вихрушка; може да е ранен, да замръзва. В съзнанието ѝ пробягна смътната

мисъл, че е загубила ума си. Всичките ѝ мисли се бяха концентрирали около едно единствено нещо. Стефан. Да намери Стефан.

Ставаше все по-трудно да следва пътя. Отдясно се извисяваха дъбовете, отляво бушуваше бързият поток Дроунинг Крийк. Започна да залита, забави крачките си. Вятърът вече не ѝ се струваше толкова силен, но се чувстваше безкрайно уморена. Трябваше да седне, да отдъхне, само за минута поне.

Докато присядаше край пътя, внезапно осъзна колко е глупаво да се опитва да намери Стефан. Той щеше да дойде при нея. А тя трябваше само да седи тук и да го чака. Вероятно вече идваше към нея.

Елена затвори очи и отпусна глава върху свитите си колене. Сега ѝ стана по-топло. Но мислите ѝ продължаваха да блуждаят хаотично, докато накрая видя Стефан да ѝ се усмихва. Ръцете му бяха толкова силни и закрилящи, че тя с наслада се отпусна на гърдите му, забравила страха и напрежението. Беше си у дома. Беше там, където принадлежеше. Стефан никога няма да позволи да бъде наранена.

Но тогава, вместо да я прегърне, Стефан я разтърси. Изтръгна я от приятния покой. Видя лицето му, пребледняло и напрегнато. Зелените му очи бяха потъмнели от болка. Опита се да му каже да остане при нея, но той не се вслуша в думите ѝ. *Елена, изправи се*, каза ѝ той, и тя усети как непреодолимата сила на тези зелени очи иска от нея да се подчини. *Елена, изправи се още сега...*

– Елена, изправи се! – Гласът прозвуча пронизително и изплашено. – Хайде, Елена! Стани! Не можем да те носим на ръце!

Елена примигна смаяно, преди да види ясно надвесеното над нея лице. Беше малко, сърцевидно, с хубава, почти прозрачна кожа, оброчена от меки червени къдрици. С посипани със снежинки мигли над широко разтворени кафяви очи, тревожно вперени в нея.

– Бони – бавно заговори тя. – Какво правиш тук?

– Помагаше ми да те намеря – обади се след секунда отстрани някакъв втори, по-нисък глас. Елена се извърна леко и видя елегантно извитите вежди, мургавото лице и черните очи на Мередит, обикновено толкова иронични, но сега и те бяха разтревожени. – Изправи се, Елена, иначе наистина ще се превърнеш в ледена принцеса.

Цялата беше засипана със сняг, все едно бе наметнала палто от бяла кожа. Елена сковано се надигна, като се подпря уморено на двете си приятелки. Те ѝ помогнаха да влезе в колата на Мередит.

В колата би трябвало да е по-топло, но щом вцепненението, сковавало я досега, изчезна, тялото ѝ се разтрепери неудържимо и едва сега осъзна колко бе измръзнала. Зимата е най-безмилостният сезон, припомни си, когато Мередит подкара колата.

– Какво става, Елена? – обади се Бони от задната седалка. – Къде ти беше умът да побегнеш така от училище? И как стигна чак до *тук*?

Елена се поколеба, после поклати глава. В този миг най-много от всичко искаше да сподели всичко с Бони и Мередит. Да им разкаже цялата ужасяваща история за Стефан и Деймън и какво всъщност се бе случило снощи на господин Танър... както и след това. Но не можеше. Дори да ѝ повярват, това бе тайна, която нямаше право да споделя.

– Всички излязоха да те търсят – заговори Мередит. – Цялото училище е на крак, а леля ти направо е обезумяла.

– Съжалявам – отвърна Елена глухо, докато се опитваше да спре да трепери. Завиха по улица „Мейпъл“ и спряха пред нейната къща.

Леля Джудит ги чакаше вътре със затоплени електрически одеяла.

– Знаех си, че ако я намерите, ще бъде почти замръзнала – заговори тя с насилено весел тон, като про-

тегна ръце към Елена. – Да завали сняг на другия ден след Хелоуин! Просто не мога да повярвам. Къде я намерихте, момичета?

– На Олд Крик роуд, след моста – обясни ѝ Мередит. Слабото лице на леля Джудит пребледня.

– Край гробището? Където бяха нападенията? Елена, как си *могла*?... Гласът ѝ заглъхна и тя се взря в племенницата си. – Сега няма да говорим повече за това – додаде тя припряно, опитвайки се да възвърне веселия си маниер. – Нека първо съблечем мокрите ти дрехи.

– Като се подсуша, трябва да се върна там – рече Елена. Мозъкът ѝ отново заработи и едно нещо ѝ се изясни напълно: всъщност не беше видяла Стефан там. Било е видение. Стефан все още го нямаше.

– Нищо подобно няма да правиш – намеси се Робърт, годеникът на леля Джудит. Елена почти не го бе забелязала на влизане, защото бе застанал встрани. Но тонът му не търпеше възражение. – Полицията издирва Стефан, така че просто ги остави да си свършат работата.

– Полицията вярва, че той е убил господин Танър. Но това не е истина. И ти го знаеш, нали? – Докато леля Джудит смъкваше мокрия пуловер от гърба на племенницата си, Елена се озърна, за да потърси помощ, но лицата на всички присъстващи изразяваха едно и също убеждение. – *Знаете*, че не го е направил – повтори тя отчаяно.

Настъпи неловка тишина.

– Елена – обади се най-после Мередит, – никой не иска да вярва, че той го е сторил. Но... хм, бягството му не говори добре за него.

– Той не е избягал. Не може да...! Той *не* е...

– Елена, замълчи – заповяда ѝ леля Джудит. – Не се вълнувай. Струва ми се, че се разболяваш. Навън е било толкова студено, а ти поспа само няколко часа снощи... – Сложи ръка върху бузата на Елена.

Внезапно всичко ѝ дойде в повече. Никои не ѝ вярваше, дори и най-близките ѝ приятелки, дори и семейството ѝ. В този момент се чувстваше заобиколена от врагове.

– Не съм болна! – изкрещя тя и се дръпна назад. – И не съм луда, нито... каквото си мислите. Стефан не е избягал, нито е убил господин Танър, а на мен никак не ми пука дали ми вярвате... – Замлъкна задавено. Леля Джудит се засуети около нея, поведе я към стълбата и тя се остави. Но не си легна, както ѝ предложи леля Джудит, която не спираше да твърди, че е уморена и трябва да поспи. Вместо това, след като се постопи, седна на дивана във всекидневната, по-близо до камината, завита с одеялата. Цял следобед телефонът не престана да звъни. Елена чу как леля Джудит обясняваше какво се е случило на приятели, съседи, хора от училището. Уверяваше всички, че Елена е добре. И че... трагедията от снощи малко я разстроила, но това било всичко и сега само изглежда малко настинала. Но след като си починала щяла да бъде съвсем добре.

Мерedit и Бони седнаха при нея.

– Не искаш ли да поговорим? – попита я Мерedit тихо. Елена поклати глава и остана загледана в огъня. Всички бяха против нея. А леля Джудит грешеше – тя никак не се чувстваше добре. И нямаше да бъде добре, докато не откриеше Стефан.

В къщата се отби Мат. Русата му коса и тъмносињото му палто бяха засипани със сняг. Като влезе в стаята, Елена вдигна с надежда очи към него. Вчера Мат бе помогнал на Стефан да се спаси, когато цялото останало училище се готвеше да го линчува. Но днес той посрещна изпълнения ѝ с надежда поглед с тъжно съжаление. Загрижеността в сините му очи остана незабелязана за всички с изключение на нея.

Разочарованието ѝ беше непоносимо.

– Какво правиш тук? – запита Елена настойчиво. – Спазваш обещанието си „да се грижиш за мен“?

В очите му проблесна искра на обида. Но гласът на Мат остана сдържан.

– Това е част от причината да дойда. Но бих се грижил за теб дори и да не бях обещавал на Стефан. Тревожа се за теб. Слушай, Елена...

Тя обаче не беше в настроение да го слуша повече.

– Е, аз съм добре, така че ти благодаря. Попитай всички тук. Така че можеш да престанеш да се тревожиш толкова. Освен това не виждам защо трябва да спазваш обещание, дадено на един *убиец*.

Смаян, Мат размени многозначителни погледи с Мерedit и Бони. Сетне поклати безпомощно глава.

– Не си справедлива.

Елена не беше в настроение да бъде справедлива.

– Казах ти, че можеш да престанеш да се безпокоиш за мен и за моите работи. Добре съм, благодаря.

Намекът бе очевиден. Мат се обърна към вратата точно когато леля Джудит се появи със сандвичите.

– Извинявайте, но трябва да тръгвам – промърморей той, забързан към вратата. Излезе, без да погледне назад.

Мерedit и Бони, заедно с леля Джудит и Робърт, се опитаха да поведат разговор по време на ранната вечеря край огъня. Елена не можеше нито да яде, нито да разговаря. Единственото същество, което тази вечер не беше нещастно тук, беше по-малката ѝ сестра – Маргарет. Заредена с оптимизъм като всяко четиригодишно дете, тя се сгуши до Елена и ѝ предложи малко от своите сладкиши, събрани на Хелоуин.

Елена силно прегърна малката си сестричка, като за миг зарови лице в светлорусата ѝ коса. Ако Стефан можеше да ѝ се обади отнякъде или да ѝ изпрати съобщение, досега да го е направил. Нищо на този свят

нямаше да го спре, освен ако не е тежко ранен или заловен някъде или...

Не можеше да се насили да мисли за това последното „или“. Стефан беше жив; трябваше да е жив. Деймън лъжеше.

Но Стефан явно беше изпаднал в беда и тя трябваше някак си да го намери. Тревогата не я напусна през цялата вечер, отчаяно се опитваше да скалпи някакъв план. Едно поне бе ясно: трябваше да се справи сама. На никого повече не можеше да се довери.

Навън се стъмни. Елена помръдна на дивана и насила се прозя.

– Уморена съм – рече тя тихо. – Може би в края на краищата наистина съм настинала. Мисля да си легна. Мередит я изгледа загрижено.

– Само си помислих, госпожице Гилбърт – обърна се тя към леля Джудит, – че може би няма да е зле Бони и аз да останем тук тази нощ. За да правим компания на Елена.

– Какво добро хрумване – кимна леля Джудит зарадвано. – Ако родителите ти не възразяват, ще ми бъде приятно да останеш тук.

– Пътуването до Херън е доста дълго, затова и аз ще остана – обади се Робърт. – Мога да се настаня тук, на дивана. – Леля Джудит се опита да протестира с довода, че на горния етаж имало достатъчно стаи за гости, но Робърт остана непреклонен. Само добави, че диванът му бил напълно достатъчен.

След като надзърна от дивана към коридора, където се виждаше затворената външна врата, Елена остана смълчана, като вкаменена. Те бяха планирали всичко помежду си или поне всички участваха в заговора. По този начин щяха да са сигурни, че тя няма да се измъкне от къщата.

Щом се появи от банята малко по-късно, загърнатата в кимоното си от червена коприна, Елена завари Мередит и Бони седнали на леглото.

– Е, здравейте, Розенкранц и Гилденстерн* – поздрави ги с горчива интонация.

Бони, която изглеждаше доста потисната, придоби тревожно изражение. Стрелна замислено с поглед Мередит.

– Иска да каже, че сме шпиони на леля ѝ – обясни Мередит. – Елена, не разбираш ли, че това не е така? Въобще ли нямаш доверие в нас?

– Не зная. Мога ли да ви вярвам?

– Да, защото сме ти приятелки. – Преди Елена да успее да помръдне, Мередит скочи и затвори вратата. После се обърна и застана лице в лице с Елена. – А сега поне веднъж в живота си се вслушай в думите ми, идиотче недорасло. Вярно е, че ние не знаем какво да си мислим за Стефан. Но не разбираш ли, че вината е само в теб? Откакто си с него, ти съвсем ни заряза, държиш ни настрана. След това се случиха доста неща, за които ти въобще не си споделяла с нас или поне не си ни разказала цялата история. Но въпреки това, въпреки всичко ние още ти вярваме. И още се грижим за теб. И сега те подкрепяме, Елена, защото искаме да ти помогнем. И ако не го проумяваш, значи наистина си идиотка.

Елена отмести бавно поглед от мургавото напрегнато лице на Мередит към пребледнялата Бони. Бони кимна.

– Вярно е – каза, като примигна притеснено, сякаш се опитваше да съдържи напирашите си сълзи. – Дори и да не ни харесваш, ние още *те* харесваме.

Елена усети как очите ѝ също се насълзиха, а смръщената ѝ физиономия поомекна. После Бони се надигна от леглото и трите се прегърнаха, а Елена не успя да съдържи сълзите си и те се стекоха по лицето ѝ.

* Герои на Шекспир; коварни датски придворни, преструващи се на най-преданите приятели на Хамлет, докато всъщност го шпионират. – Б. пр.

– Съжалявам, ако не съм споделяла достатъчно с вас – заговори тя. – Зная, че в момента не ме разбирате, но най-лошото е, че не мога да ви обясня защо не мога да ви споделя всичко. Просто *не мога*. Но поне едно мога да ви заявя. – Отдръпна се назад и избърса страните си, след което чистосърдечно погледна приятелките си. – Независимо колко улики има събрани срещу Стефан, *той не е убил господин Танър*. Зная, че не е той, защото зная кой го е извършил. Това е същата личност, която е нападнала Вики, както и онзи нещастен старец под моста... – тя се спря и се замисли за миг, – и, ох, Бони, мисля, че той е убил и Яндзъ.

– Яндзъ? – Очите на Бони се разшириха от изненада. – Но защо ще иска да убива едно кученце?

– Не зная, но той е бил там в онази нощ, в твоята къща. И е бил... гладен. Съжалявам, Бони.

Бони смаяно поклати глава. Вместо нея заговори Мередит:

– Защо не съобщи на полицията?

В смеха на Елена се прокрадна лека истерична нотка.

– Не мога. Не е нещо, с което те могат да се справят. А има и още нещо, което също не мога да обясня. Казахте, че ми вярвате. Е, тогава трябва да ми повярвате и за това, което ви казвам сега.

Мередит и Бони се спогледаха, сетне насочиха погледите си към края на кувертюрата на леглото, където нервните пръсти на Елена се бяха заплели в бродерията. Накрая Мередит ѝ предложи:

– Добре. С какво можем да ти помогнем?

– Не зная. С нищо, освен ако... – Елена замлъкна и се втренчи в Бони. – Освен ако... – отново заговори, но с променен глас, – ти можеш да ми помогнеш да намеря Стефан.

В кафявите очи на Бони се изписа неприкрито учудване.

– Аз? Но какво мога да направя аз? – После, като чу как Мередит поема рязко дъх, изохка: – Ох. Ох.

– Ти знаеше къде съм била в онзи ден, когато отидох на гробището – каза ѝ Елена. – Дори предсказа, че Стефан ще се появи в училището.

– Мислех си, че не вярваш в подобни ясновидства – изрече Бони колебливо.

– От тогава научих някои неща. Освен това съм готова да повярвам във *всичко*, стига да е от помощ за Стефан. Ако въобще има някакви шансове да му се помогне.

Бони се присви, сякаш се опитваше да смали и без това дребното си тяло.

– Елена, ти не разбираш – заговори тя извинително. – Аз не съм обучавана. Това не е нещо, което мога да контролирам. И най-важното... това не е игра. Или поне вече не е. Колкото повече използваш тези сили, толкова повече и те *теб* използват. А накрая може да се стигне дотам, че да те използват през цялото време, независимо дали го желаш или не. Това е *опасно*.

Елена се изправи и отиде до скрина от черешово дърво. Сведе очи надолу, но без да се вглежда в нещо определено. Най-после се обърна към Мередит и Бони.

– Имаш право. Това не е игра. И аз напълно ти вярвам, че е много опасно. Но това не е игра също и за Стефан. Бони, мисля, че той е някъде там, навън, и е много зле. А на всичкото отгоре няма кой да му помогне. Никой не го търси, освен враговете му. И може би точно сега умира. Или може би... вече е... – Гърлото ѝ се стегна. Сведе глава над скрина и си пое дълбоко дъх в опит да се окопоти. А като вдигна глава, видя как Мередит погледна многозначително към Бони.

Бони изпъна рамене и изправи дребничката си фигура. Вдигна брадичка, стисна устни. В кафявите ѝ очи, обикновено меки и гальовни, сега припламна искра, когато кръстоса поглед с Елена.

– Ще ни е нужна една свещ. – Това бе всичко, което Бони изрече.

Кибритената клечка изсъска и разпръсна искри в мрака, след което пламъкът на свещта започна да гори силно и ярко. По бледото лице на Бони се изписа златисто сияние, когато момичето се приведе над свещта.

– Нуждая се от помощта на двете ви, за да мога да се съсредоточа – каза им тя. – Гледайте само в пламъка и мислете за Стефан. Извикайте образа му във въображението си. Каквото и да става, не отклонявайте погледи от пламъка. Каквото и да направите, не казвайте нищо.

Елена кимна и скоро след това единственият звук, който се чуваше в стаята, беше приглушеното им дишане. Пламъкът трептеше и тантуваше, пращайки странни съчетания от светлини по лицата на трите момичета, приседнали на пода около свещта с кръстосани крака. Бони, със затворени очи, дишаше дълбоко и бавно, като човек, унесен в дълбок сън.

Стефан, помисли си Елена, загледана в пламъка, докато се опитваше да влее цялата си воля само в тази мисъл. Нарисува го мислено във въображението си, използвайки всичките си сетива, призова го при себе си. Усети как грубия му вълнен пуловер се търка о бузата ѝ, вдъхна миризмата на коженото му яке, потръпна от силата на ръцете му, сплетени около нея. О, Стефан...

Миглите на Бони потрепнаха и дишането ѝ се ускори, като при спящ човек, преследван от кошмарни сънища. Елена не отклоняваше нито за миг погледа си от пламъка, но когато след малко Бони наруши тишината, по гръбнака ѝ пролази ледена тръпка.

Отначало бе само една тежка въздишка, като стениание, като звук, издаван от човек, страдащ от силна болка. Тогава Бони отметна глава, дишането ѝ се накъса и зачести, преди да изрече първите думи.

– Сам... – започна тя и замлъкна. Елена впи нокти в дланите си. – Сам... в мрака – продължи Бони, но гласът ѝ беше измъчен и далечен.

Последва още една тягостна пауза и едва след нея Бони заговори забързано.

– Тъмно и студено е. Сам съм. Зад мен има нещо... назъбено и твърдо. Скали. Преди малко ми причиняваха болка... но вече не. Сега съм вцепенен от студа. Толкова е студено... – Бони се изви, сякаш се опитваше да се отмести от нещо, след което внезапно се разсмя, но с всяващ страх смях, почти като хлипане. – Странно. Никога не съм очаквал, че толкова силно ще копнея да видя слънцето. Но тук винаги е тъмно. И студено. До шията съм във вода, студена като лед. И това е странно. Водата е навсякъде... а аз умирам от жажда. Толкова съм жаден... боли...

Елена усети как нещо стегна сърцето ѝ. Бони вече беше проникнала в мислите на Стефан и кой знае какво можеше още да открие там? Стефан, кажи ни къде си, отчаяно си повтаряше тя наум. Огледай се и ми кажи какво виждаш.

– Жажда. Нуждая се от... живот? – Сега гласът на Бони прозвуча колебливо, сякаш не бе сигурна как да преведе някоя по-сложна фраза. – Слаб съм. Той каза, че аз завинаги ще си остана по-слабият. Той е силен... убиец. Но и аз съм такъв. Нали убих Катрин, така че може би сега заслужавам да умра. Защо просто да не се оставя...?

– Не! – простена Елена, преди да успее да се спре. В този миг тя забрави за всичко останало, освен за болката на Стефан. – Стефан...

– Елена! – извика остро Мередит почти едновременно с нея. Но главата на Бони клюмна напред и потокът от думите, леещ се от устата ѝ, секна. Ужасена, Елена едва сега осъзна какво бе сторила.

– Бони, добре ли си? Можеш ли отново да го намериш? Не исках да...

Главата на Бони се повдигна. Сега очите ѝ бяха отворени, но не гледаха нито към свещта, нито към Елена. Взираха се право напред, безизразни и застинали. Когато заговори, гласът ѝ бе тъй преобразен, че сърцето на Елена замря. Това не беше гласът на Бони, а съвсем друг глас, който Елена веднага разпозна. И друг път този същият глас бе говорил през устните на Бони – в гробището.

– Елена – заговори гласът, – не ходи при моста. Там е Смъртта, Елена. Твоята смърт те чака там. – После Бони пак клюмна напред.

Елена я сграбчи за раменете и я разтърси.

– Бони! – едва не се разкрещя тя с пълна сила. – Бони!

– Какво... ох, недей. Пусни ме. – Сега гласът на Бони отново звучеше слабо и накъсано, но поне беше нейният собствен глас. Все още приведена напред, тя побърза първо да притисне ръка о челото си.

– Бони, добре ли си?

– Мисля, че... да. Но беше много странно. – Тонът ѝ се изостри и тя се огледа, примигвайки. – Елена, какво искаше да каже с това, че е убиец?

– Значи си го спомняш?

– Помня всичко. Не мога да го опиша; беше ужасно. Но какво *означава*?

– Нищо не означава – отрече Елена. – Той е халюцинирал, това е всичко.

– Той? – прекъсна ги Мередит. – Значи наистина вярваш, че тя се е вселила в Стефан?

Елена кимна. Очите ѝ смъдяха и пламтяха, докато се озърташе наоколо.

– Да. Мисля, че беше Стефан. Той трябва да е бил. И мисля, че тя дори ни каза къде се намира. Под моста Уикъри, във водата.

3

Бони се втренчи замислено.

– Нищо не си спомням за моста. Не го възприех като мост.

– Но ти самата го каза. Помислих си, че си спомняш... – Гласът на Елена заглъхна. – Не си спомняш това – додаде с безизразен глас. Не беше въпрос.

– Спомням си, че бях сама, на някакво тъмно и студено място, чувствах се слаба... и жадна. Или може би гладна? Не зная, но се нуждаех от... нещо. И сякаш ми се искаше да умра. Тогава ти ме събуди.

Елена и Мередит се спогледаха.

– А след това – Елена отново заговори на Бони, – ти каза още нещо, със странен глас. Каза да не доближаваме моста.

– Каза *на теб* да не доближаваш моста – поправи я Мередит. – Имаше предвид теб, Елена. Каза, че там те очаква Смъртта.

– Не ме е грижа какво ме очаква – тросна се Елена. – Ако там е Стефан, и аз отивам.

– Тогава всички отиваме – реши Мередит.

Елена се поколеба.

– Не мога да искам това от вас – заговори тя бавно. – Там може да се крие опасност – такава, за каквато изобщо не подозирате. Може би ще е най-добре да отида сама.

– Шегуваш ли се? – попита Бони и вирна брадичка. – Ние *обичаме* опасностите. Забрави ли, че винаги съм искала да бъда млада и красива в ковчега си?

– Стига – веднага я прекъсна Елена. – Ти самата каза, че това не е игра.

– Нито пък за Стефан – напомни им Мередит. – Но ако само си стоим тук, няма много да му помогнем.

Елена вече бе съблякла кимоното си и пристъпи към гардероба.

– Най-добре ще е да се облечем, да вземем всичко, което може да ни държи топло – посъветва ги тя.

След като се облякоха подходящо за студеното време навън, Елена се обърна към вратата. Но внезапно се спря.

– Робърт – напомни им тя. – Няма начин да преминаем незабелязано покрай него, дори и да е заспал.

Трите се извърнаха едновременно към прозореца.

– О, прекрасно, няма що! – възкликна Бони.

Докато се спускаха навън по клоните на дюлята, Елена осъзна, че снегът е спрял да вали. Но студеният, хапещ бузите ѝ въздух ѝ напомни думите на Деймън. Зимата е безмилостен сезон, помисли си и потръпна.

Всички светлини в къщата бяха угасени, включително и във всекидневната. Робърт вече сигурно беше заспал. Но Елена затаи дъх, докато трите се прокрадваха покрай тъмните прозорци. Колата на Мередит беше малко по-надолу по улицата. В последната минута Елена реши да вземе някакво въже, затова откряна безшумно вратата на гаража. Дроунинг Крийк бе известен с бързите си течения и газенето във водите му можеше да е доста рисковано и опасно.

Пътуването до края на града беше напрегнато преживяване. Като стигнаха до края на гората, Елена си спомни как листата от дърветата в гробището брулеха лицето ѝ. Особено дъбовите.

– Бони, вярно ли е, че дъбовете имат някакво специално значение? Твоята баба споменавала ли ти е нещо за това?

– Е, те са били свещени за друидите. Всъщност всички дървета, но дъбовете са били най-свещените. Друидите са вярвали, че дъбовете им дават духовни сили.

Елена се замисли над това, без да проговаря. Когато стигнаха до моста и слязоха от колата, тя изгледа с безпокойство дъбовете откъм дясната страна на пътя. Но нощта беше ясна и странно спокойна. Никакъв вятър не разклащаше малкото изсъхнали кафяви листа, останали по клоните.

– Отваряйте си очите за някой гарван – каза тя на Бони и Мередит.

– Гарван ли? – запита Мередит с напрегнат тон. – Като онзи гарван, който беше отвън пред къщата на Бони в нощта, когато умря Яндзъ?

– Да, в същата нощ, когато Яндзъ бе убит. – С разтуптяно сърце Елена пристъпи към тъмните води на Дроунинг Крийк. Въпреки името му това не беше поток, а по-скоро бързо течаща река, с глинести наноси по бреговете. Над реката се извисяваше моста Уикъри – масивен дървен мост, построен преди близо столетие. Някога е бил достатъчно здрав, за да издържа преминаващите тежки конски фургони, но сега бе само мостче за пешеходци, което всички се стараеха да избягват, тъй като бе в окаяно състояние. Цялата местност бе оголена, пуста, неприветлива. Само тук-там се белееше сняг.

Въпреки смелите си думи преди малко Бони сега започна да се дърпа назад.

– Помните ли последния път, когато минахме по този мост? – попита тя.

Прекалено добре, помисли си Елена. Последният път, когато пресичаха моста Уикъри, ги преследваше... нещо... изскочило от гробището. Или някой, побърза да се коригира тя.

– Още няма да се качваме на моста – успокои ги тя. – Първо ще огледаме какво има под него от тази страна на реката.

– Където намериха стареца с разкъсаното гърло – промърмори Мередит, но все пак ги последва.

Фаровете на колата ѝ осветяваха само малка част от брега под моста. Щом напусна осветената ивица, Елена усети как я побиха тръпки от страх, изпълни се със зловещо предчувствие. Смъртта те чака, беше ѝ предвещал гласът. Наистина ли там долу се спотайваше Смъртта?

Краката ѝ се хлъзгаха по мокрите камъни. Не чуваше нищо, освен шума от бързо течащата вода, както и глухото ехо, отразявано от моста над главата ѝ. Макар да напрегна зрението си, едва успяваше да различи в мрака очертанията на отсрещния бряг, обсипан с парчета дърво, изпадали от моста.

– Стефан – прошепна тя и почти се зарадва, че бученето на реката заглуши шепота ѝ. Имаше усещането като на човек, който с влизането си в празна къща се провиква „Има ли някой тук?“ и се опасява, че наистина може да чуе някой да му отговори.

– Нещо не е наред – обади се Бони зад нея.

– Какво искаш да кажеш?

Приятелката ѝ се озърна наоколо и леко поклати глава, докато тялото ѝ се напрегна в усилието да се съсредоточи.

– Просто усещам, че тук нещо не е наред. Не съм сигурна, но... не чух река. Не чувах нищо, само мъртвешка тишина.

Сърцето на Елена се сви от уплаха. Част от нея знаеше, че Бони е права, че Стефан не беше в това безлюдно и диво място. Но част от нея бе прекалено изплашена, за да се вслуша в гласа на разума.

– Все пак трябва да проверим – каза тя, макар и да чувстваше гърдите си болезнено стегнати от напрежението. Пристъпи напред в мрака, движейки се предимно пипнешком, понеже нищо не се виждаше ясно. Но накрая, след огледа, трябваше да признае,

че липсваше каквато и да е следа някой да е бил тук наскоро. Нито се забелязваше чернокоса глава във водата. Избърса в джинсите си студените си длани, покрити с лепкава кал.

– Можем да проверим и от другата страна на моста – предложи Мередит, а Елена кимна машинално. Не бе необходимо да се взира в лицето на Бони, за да се увери, че търсеха не там, където трябваше.

– Хайде да се махаме оттук – рече тя и се покатери сред тревите до края на ивицата отгатък моста, осветена от фаровете на колата. Но след като се добра до там, Елена замръзна на място.

Бони ахна.

– О, Господи...

– Върни се! – изсъска Мередит. – Върни се на брега.

Горе, до моста, ясно се очерта една черна фигура, осветена от фаровете на колата. Елена се вгледа в нея с бясно разтуптяно сърце, но различи само, че фигурата е мъжка. Лицето оставаше в сянка, но тя не можеше да се отърси от ужасното си предчувствие.

Той се движеше право към тях.